

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 23.

Tiende Session.

15de Møde.

Tirsdagen den 20de October.

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Disse Muligheder ville i højt Grad formindskes, jo længere man gjør dette yderligere Tillæg af Straffen, som er en fuldkommen Nødvendighed for, at det kan være Noget, der svarer til Lovens større Straffetruffel, men som, for længe fortsat, kan blive barbarisk eller dog for haardt imod Individet og skadeligt for Samfundet. Jeg anerkjender imidlertid, at dette er en Skjønssag, og det er altsaa Noget, hvorpaa jeg ikke kan lægge nogen aldeles afgjørende Vægt. Jeg skal dog med Hensyn til, hvad den ærede Justitsminister anførte ved et andet Punkt, udtale, at ogsaa jeg har confereret med Overfængselsdirecturen, som har seet de fleste af Europas Fængsler og vistnok kjender hele den derhenhørende Literatur, og som har overværet de Forhandlinger, som derom ere førte af Folk, der ere komne sammen fra alle Lande, og han meente, at det jo nok kunde gaae paa den anførte Maade, men han lagde Vægt paa, at Forbrydere med en Straffetid af 3 Aar ikke skulde henseendes i under 2 Aar. Det vil jo nu aldeles beroe paa det ærede Thing, hvad det maatte vedtage i saa Henseende. Noget Beviis for sin Mening kan Udvalget ikke føre, og det falder det ikke ind at gjøre Paastand paa at kunne optræde som en Autoritet i denne Henseende. Derimod har jeg ikke den allermindste Tvivl om, at det paafølgende Endringsforslag til § 2 bør billiges. Det er mig ganske klart, at det ikke kan kaldes en Afbrydelse af Celles-

systemet, at en Forbryder føres bort fra sin Celle for at forhøres; men det er ogsaa ganske klart, at hele Systemets Nytte beroder paa Continuiteten. Jeg har stor Tvivl om, om det er rigtigt at sige, at en Gensomhed paa 60 Dage skal medføre en Rabat i Straffetiden. Det er selvfølgelig, at et Ophold i Fængslet regnes for den Tid, det er; men at det skal regnes for den Tid, det ikke er, altsaa medføre Rabat, kan kun begrundes i Continuiteten; paa denne beroer Straffens Virksomhed og Følelighed; at den, der jaffer frem og tilbage mellem Cellesfængslet og den sælles Arbejdsanstalt, derved kan komme til at give en don gratuit, beviser intet Andet, end at han ikke har sjælelig eller legemlig Kraft til at udstaae den haardere Straf, og i saa Tilfælde indtræder der for ham ikke Andet, end hvad der indtræder for den, om hvem Ragen erklærer, at Cellesystemet ikke kan anvendes paa ham, og som derfor strax henvises til den sælles Anstalt. Et Andet, der opnaaes ved den foreslaaede Forandring i Reductionen, er, at det bliver klart, hvad der er Lovens Mening, at enhver afbrudt Tid kun regnes for hvad den er i Forhold til Scalaen, at man ikke kan sige: 10 \times 2 Maaneder er 20 Maaneder, og altsaa faaer Forbryderen nu den Forkortelse, som vilde indtræde med 20 Maaneders Cellesfængsel, men at man kun kan sige: 10 Gange den Forkortelse, som 2 Maaneders Cellesfængsel kan medføre. Hvad det andet Punkt angaaer, skal jeg ikke holde paa det efter den alvorlige og vel motiverede Modsigelse, det har mødt fra den ærede Justitsministers Side. Jeg skal kun bemærke, at den norske Lov af 12te Juli 1848, der overtog Fængselsvæsenet i en analog Tilstand med den hos os, gjør Over-